

Aprecieri critice pentru *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*

Trăiește bine, cheltuiește mai puțin este o carte inspiratoare, plină de instrucțiuni pas cu pas și de înțelepciune spirituală. Îmi place felul în care Ruth e transparentă cu privire la greșelile ei, pe măsură ce ne conduce spre reevaluarea propriilor priorități. Această carte e un ghid biblic extraordinar pentru a trăi bine și a găsi bucuria!

COURTNEY JOSEPH, autoarea cărții *Women Living Well*
(*Femeile care trăiesc bine*) și posesoarea blogului
WomenLivingWell.org

În această carte, vei fi inspirată de autenticitatea și onestitatea lui Ruth, care ne împărtășește propria călătorie de la o risipă constantă de timp și bani în goana ei după tot mai mult, până la descoperirea că are deja tot necesarul pentru o viață bogată și împlinită chiar în punctul în care se află. Dacă te lupți să-ți simplifici viața și-ți dorești să poți să savurezi prezentul, trebuie să citești această carte.

CRYSTAL PAINE, fondatoare MoneySavingMom.com și
autoare a bestsellerului *New York Times*, *Say Goodbye to*
Survival Mode (*Spune adio traiului la limita supraviețuirii*)

Cartea lui Ruth inspiră, motivează și consolează în același timp. În cartea ei este vorba de mai mult decât despre economisirea banilor; este vorba despre a învăța cum să fii mulțumită și satisfăcută, indiferent de situația ta financiară. M-a făcut să-mi doresc ca Ruth să fi locuit pe strada mea, ca să ieșim la o cafea și să stăm de vorbă.

STEPHANIE NELSON, fondatoare CouponMom.com

Ruth Soukup știe din experiență că mămicile ca noi duc vieți nebunești și agitate, și apare ca o prietenă care să ne ajute să ne descurcăm și să iubim fiecare minut din viață. În *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*, Ruth ne oferă cele mai bune ponturi ale ei pentru preluarea controlului asupra haosului, cu ajutorul unor perspective pline de înțelepciune

asupra chibzuiei și familiei. O voi citi iar și iar și o voi recomanda prietenilor care tânjesc să trăiască și să iubească viața îmbelșugată lăsată de Dumnezeu!

RENEE SWOPE, autoarea cărții și compilației de predici bestseller *A confident heart* (*O inimă încrezătoare*) și gazdă a emisiunii *Everyday Life with Lysa&Renee* (Viața de zi cu zi cu Lysa și Renee), de la postul de radio Proverbs 31 Ministries

Este de ajuns un drum la Target* sau o privire aruncată pe revista *People* ca să mă găsesc față în față cu propria dorință nesățioasă de *mai mult*. Mai multă frumusețe. Mai multe haine de firmă. Mai multe gadgeturi. *Mai multă fericire*. Dar, așa cum mărturisește Ruth Soukup în stilu-i caracteristic, onest și realist, „mai mult” nu ne va face nici pe tine și nici pe mine „împlinite”. Dar iată veștile bune: viața la care tânjești este mult mai aproape de tine decât îți poți imagina. Ruth îți va arăta cum să ajungi acolo.

MICHELE CUSHATT, speaker și autoare a cărții *Undone* (*Devastată*)

Trăiește bine, cheltuiește mai puțin este o carte la care te poți raporta, utilă, dar fără să condamne. Ruth ia o problemă complicată, încărcată emoțional, cum este aceea a cheltuielilor, și face să pară posibil să ne împăcăm cu ce ne ține blocați atât în finanțe, cât și în viețile noastre.

EDIE WADSWORTH, autoare a *Coming Home* (*Sosirea acasă*) și blogger la LifeinGrace

Ruth Soukup a învățat că mulțumirea nu vine odată cu eticheta de la magazinul Pottery Barn. Orice femeie care se luptă cu dorința de a avea mai mult ar trebui să citească această carte înainte să descopere un teanc de chitanțe și un șir de regrete. Niciodată nu e prea târziu, așa cum ne împărtășește atât de implicată Ruth, să descoperi că Viața bună – ce are mai bun Dumnezeu – este gratis.

GLYNNIS WHITWER, scriitoare și director executiv de comunicații la Proverbs 31 Ministries

* Magazin american cu reduceri permanente la produse, al doilea după Walmart (n. red.)

Nu m-am putut opri din lectura cărții *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*. Am încercat – doar pentru că aveam și altceva de făcut –, dar n-am putut. Rareori găsesc o carte care să îmbine atât de bine poveștile personale cu ponturile practice. M-am regăsit tânjind după această viață bună despre care scrie Ruth – o viață care este posibilă pentru oricine citește această carte.

EMILY T. WIERENGA (WWW.EMILYWIERENGA),
autoarea bestsellerului de memorii *Atlas Girl (Fata atlas)*

Trăiește bine, cheltuiește mai puțin înseamnă mai mult decât să-ți planifici mai bine bugetul sau să-ți menții casa organizată; oferă ponturi pentru eliberarea de stres și pentru îmbunătățirea gestionării timpului. Aici, Ruth ne oferă un plan simplu, dar puternic, pentru a ajunge la acea mulțumire adevărată, profundă, cu tot ce ne oferă bun viața aceasta.

KASEY KNIGHT TRENUM, blogger la
time2saveworkshops.com

Trăiește bine, cheltuiește puțin este o carte incredibilă, care te va învăța cum să cheltuiești inteligent fără să compromiți o viață măreață. Poveștile lui Ruth și sfaturile practice te vor face să-ți dorești să devii o mamă mai bună, o soție, o soră și o prietenă mai bună. Crede-mă, vei fi fericită că ai citit această carte.

RACHEL CRUZE, co-autoare, împreună cu Dave Ramsey,
a cărții *Smart Money Smart Kids (Bani isteți, copii isteți *)*

* Titlu sub care a apărut la Editura Publica, București, 2015 (n. red.)

RUTH SOUKUP

Trăiește bine, *cheltuieste mai puțin*

12 SECRETE PENTRU O VIAȚĂ BUNĂ

Traducere din limba engleză:
Ioana Vighi

 ACT și Politon

2016

*Lui Chuck, Maggie și Annie –
vă mulțumesc că îmi amintiți mereu
ce înseamnă cu adevărat Viața bună*

Cuprins

INTRODUCERE	9
-------------	---

PARTEA I: Trăiește bine

SECRETUL NR. 1: Viața bună nu e ce credem noi	15
<i>Pentru o viață bine trăită contează mai curând cine suntem, nu ce avem</i>	
SECRETUL NR. 2: Mulțumirea este o alegere	31
<i>Să tânjim după ceea ce nu avem ne ține la distanță de viața bună</i>	
SECRETUL NR. 3: Cu toții avem un punct optim	49
<i>Să găsim acel punct în care se intersectează pasiunea și abilitatea noastră</i>	
SECRETUL NR. 4: Țelurile scrise pot să-ți schimbe viața	65
<i>O viziune clară pe termen lung și țeluri scrise ne permit să ne atingem pe deplin potențialul</i>	
SECRETUL NR. 5: Cu toții avem aceleași douăzeci și patru de ore	85
<i>Viața bună începe cu disciplină personală și o bună administrare a timpului</i>	
SECRETUL NR. 6: Mai puține lucruri înseamnă mai multă bucurie	101
<i>Scade nivelul de stres al familiei tale îndepărtând dezordinea</i>	

PARTEA a II-a: Cheltuiește mai puțin

SECRETUL NR. 7: Trebuie să cheltuim mai puțin decât credem	119
<i>De ce este importantă administrarea</i>	
SECRETUL NR. 8: Economisirea este o stare de spirit	135
<i>Să învățăm să trăim pe măsura bugetului afectează fiecare lucru pe care-l facem</i>	
SECRETUL NR. 9: Cum să reduci la jumătate bonul de casă pentru alimente	151
<i>Schimbările simple care vă pot economisi sute de lei la casă</i>	
SECRETUL NR. 10: O casă curată este o casă fericită	169
<i>Cele mai bune motive ca să-ți păstrezi casa ordonată și cum să reușești să o ordonezi</i>	
SECRETUL NR. 11: Cele mai bune lucruri în viață sunt gratis	191
<i>Lucrurile pe care ni le dorim cel mai mult în viață sunt cele pe care nu le putem cumpăra</i>	
SECRETUL NR. 12: Primim mai mult când dăruim mai mult	207
<i>Viața bună trebuie împărtășită</i>	

Introducere

O dată la câteva săptămâni, îmi întrerup rutina de dimineață, de obicei previzibilă, și merg treizeci de minute cu mașina spre sud, în orașul Fort Myers, pentru a face un segment în direct, de trei minute, la radioul local afiliat CBS. Uneori împărtășesc cele mai bune ponturi ale mele pentru a economisi bani la cumpărături de alimente; alteori dau sfaturi despre cum să-ți redresezi bugetul sau ofer idei de cadouri minunate, realizate manual. Și, de fiecare dată când sunt în direct, ezit când aud că sunt prezentată drept expertul WINK News în economisirea banilor.

Un expert în economisirea banilor.

O, ce ironie!

Și asta nu e tot. În ultimii ani, mi s-au acordat și alte titluri similare: *Fata cu cupoanele*, *Super econoama*, *Profesionista chilipirurilor* și *Vedeta economiilor*. Nici într-un milion de ani nu aș fi ales unul dintre aceste cuvinte ca să mă descriu. Realitatea este că sunt mai degrabă o expertă în *cheltuirea* banilor decât în *economisirea* lor. Excelez în arta de a face cumpărături atunci când n-ar trebui și de a cumpăra doar din pură plăcere. Această abilitate specială m-a băgat în multe belele de-a lungul anilor, așa că nu e o întâmplare că această carte – și blogul meu cu același nume – e intitulată *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*, și nu *Trăiește bine, economisește mai mult*.

Până să-mi încep blogul, *LivingWellSpendingLess.com* (*traiestebinecheltuiestemaiputin.com*), cuvântul *cumpătare* nu prea

exista în vocabularul meu. Am crescut într-o familie în care banii n-au fost niciodată o problemă. Din exterior, probabil părea că aveam totul. Dar privilegiul vine cu un preț, iar realitatea era departe de a fi perfectă. În timpul ultimului an de facultate, lumea mea atent meșteșugită s-a prăbușit, iar în următorii doi ani am trăit într-o lume a întunericului și depresiei.

Era cât pe ce să mor, și supraviețuirea mea a fost nici mai mult, nici mai puțin decât un miracol; am fost doar prea oarbă s-o văd imediat. În următorii zece ani, m-am înscris (apoi am renunțat) la Facultatea de Drept, m-am căsătorit, m-am mutat de trei ori prin țară și am făcut doi copii. În timpul acestor zece ani de schimbări aproape constante, singurul lucru din viața mea care a rămas, în mare, același a fost mallul. Și Amazon.com. Și Target. Pottery Barn. Williams-Sonoma. Gymboree.* Ne-am umplut viețile cu lucruri, dar acestea niciodată n-au umplut golul.

Dar Dumnezeu avea un plan chiar și pentru o dependentă de cumpărături ca mine.

Uneori, grația divină vine sub forma unui cupon.

Zilele acestea sunt pasionată de economisirea banilor nu pentru că eu cred că mi-am dat seama cum stă treaba cu finanțele personale; dimpotrivă – stând aici, bând o cafea de firmă la supra-preț – încă fac greșeli financiare în fiecare zi. Sunt cu luni în urmă în privința evidenței. Mă lupt să mă încadrez în buget. Neglijez să-mi fac bilanțul. Cheltui bani pe lucruri pe care nu ar trebui. Și în fiecare lună amân plata facturilor.

Sunt departe de a fi perfectă.

Din fericire, Dumnezeu nu mi-a cerut să fiu perfectă.

De-a lungul acestei călătorii spre pacea financiară, am constatat că starea finanțelor mele oglindește, de obicei, starea restului vieții mele. Dacă sunt un dezastru cu banii mei, atunci sunt, în

* Magazine americane specializate în comercializarea hainelor, respectiv articolelor pentru casă (n. red.)

general, un dezastru în orice altă privință. Astfel, sunt pasionată de economisirea banilor nu pentru că am toate soluțiile, ci pentru că am învățat că banii – fie că sunt prea mulți, fie că sunt prea puțini – pătrund în fiecare sector, în fiecare aspect al vieții noastre. Sunt direct conectați la bunăstarea noastră spirituală, emoțională și chiar fizică. În fond, felul în care ne cheltuim banii reflectă direct ce este în inimile noastre.

În cele din urmă, această carte este mult mai mult decât un ghid de economisire a banilor sau o simplă colecție de lucruri pe care trebuie sau nu trebuie să le faci din punct de vedere financiar. Această carte e despre *a trăi bine* și a cheltui mai puțin.

Se bazează pe lecții dure, învățate atât din propriile greșeli, cât și din propriile succese. Pentru că sunt creștină, se bazează, de asemenea pe ce m-a învățat Biblia despre viața bună și, ca atare, include unele versete biblice. Sper și mă rog să fii provocată în timp ce citești această carte – provocată să-ți reevaluezi prioritățile și să faci modificările necesare care vor avea ca rezultat nu numai un cont bancar mai mare, ci și o viață mai bună, plină de mulțumire, sens și bucurie. Nu va fi ușor – schimbarea de durată presupune muncă grea –, dar te rog să mă crezi când îți spun că recompensele merită efortul.

Viața bună te așteaptă. Ești gata s-o găsești?

PARTEA I

*Trăiește
bine*

Viata bună nu e ce credem noi.

„A trăi conform binelui trebuie să fie mai presus de a trăi pur și simplu.”

Socrate, citat de Platon în *Criton*

„Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer... Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.”

Matei 6:19-21

„Să râzi des și mult; să câștigi respectul oamenilor inteligenți și afecțiunea copiilor; să câștigi aprecierea criticilor onești și să înduri trădarea prietenilor falși; să apreciezi frumusețea; să găsești ce e mai bun în ceilalți; să lași în urma ta lumea mai bună, fie printr-un copil sănătos, o grădină îngrijită sau o condiție socială emancipată; să știi, pur și simplu, că cineva a respirat mai ușor doar pentru că tu ai trăit. Asta înseamnă să ai succes.”

Ralph Waldo Emerson

Sedeam acolo, o fetiță pitită în ascunzătoarea ei secretă – un spațiu unde mă târam de-a bușilea, adăpostit în spatele unui dulap din multe, dar rareori folosite camere de oaspeți din casa noastră spațioasă, în stilul colonial al anilor 1930. Nimeni nu mă deranja acolo și în acea ascunzătoare am petrecut nenumărate ore în propria lume de fantezie, pierzându-mă în jocul elaborat pe care îl inventasem pentru a-mi crea casa visurilor mele.

Era un proces meticulos, care lua timp. Începeam prin alegerea celui mai mare și mai ostentativ conac de vânzare din secțiunea de imobiliare a celei mai recente apariții a revistei *Architecture Digest* a tatei – cel cu grădină geometrică englezească în față și faleză cu vedere la ocean în spate, disponibil la un preț de chilipir de doar șaptesprezece milioane de dolari. Luam apoi o foaie de hârtie milimetrică șterpelită din sertarul biroului tatei și schițam cu grijă versiunea de vis a felului în care credeam că trebuia să arate planul parterului.

Aveam mereu grijă să includ necesități „de bază”, cum ar fi o piscină interioară, un teren de baschet și o sală de jocuri. Casa mea perfectă includea întotdeauna cel puțin zece dormitoare cu semineu, cameră de zi și baie-spa, ca o peșteră fiecare. Erau cel puțin două bucătării profesionale (nu se știe niciodată când ai nevoie de una în plus), o sală de mese pentru patruzeci de persoane, o bibliotecă de mărimea uneia universitare, plină de cărți din podea până-n tavan, și orice altă atracție exagerată pe care imaginația mea de unsprezece ani – inspirată mai ales de Casa de vis a

păpușii Barbie și de prea mult timp petrecut uitându-mă la *The Lifestyles of the Rich and Famous** (Viețile celor bogați și faimoși) – o putea evoca.

Când planul parterului era, în cele din urmă, complet – și îmi lua mereu *ore* să creez schița cum trebuie – decoram. Scoteam teancul gros de cataloage de magazin pe care le furam din grămadă de lucruri reciclabile și petreceam nenumărate *alte* ore alegând metodic mobila, lenjeriile de pat, precum și accesorii pentru fiecare cameră, până la vasele de porțelan din bufete, prosoapele pufoase din baie și pantofii eleganți din dulap.

Pe măsură ce examinam cataloagele, mi-i imaginam pe copiii mei adorabili și bine îmbrăcați și pe soțul meu chipeș, bun și de un succes nebun. Îmi închipuiam existența noastră fermecată, lipsită de probleme, momentele fericite pe care le-am petrece bucurându-ne de casa noastră de lux.

Cu toate acestea, când epuizam, în cele din urmă, fiecare catalog și umpleam fiecare cameră imaginară cu cât de multe „chestii” scumpe găseam, nu rămâneam niciodată cu un sentiment de împlinire, în ciuda timpului și eforturilor pe care le dedicasem. Dimpotrivă, dezamăgirea era intensă. Umpleam, umpleam și iar umpleam, dar asta mă lăsa mereu pustită. Și așa o luam de la capăt cu o casă nouă și cu un nou plan al parterului, dedicând și mai multe ore dorinței, visării și umplerii, știind că de această dată – în sfârșit – aveam s-o nimeresc.

În casa mea de vis, viața era perfectă. În casa mea de vis, eram fericită.

Sau cel puțin așa credeam.

Pe-atunci nu știam, însă, că de la acea vârstă fragedă începeam să-mi dezvolt un obicei periculos. Deja începusem să echivalez posesiunile cu fericirea. Deja începusem să cred că o viață

* Emisiune televizată americană, difuzată între 1984 și 1995, în care erau prezentate viețile extravagante ale oamenilor bogați (n. red.)

bună depindea de ceea ce aveam. La unsprezece ani eram convinsă că dacă aș fi obținut exact *lucrurile* potrivite, viața mea ar fi fost împlinită. Plină. Fericită. Satisfăcută.

Acest model distructiv avea să dea tonul pentru o mare parte din viața mea de adult și aproape că mi-a distrus căsnicia. Desigur, nu am aflat decât mult, mult mai târziu cât de distructivă era cu adevărat gândirea aceea.

Casa visurilor mele de adult

După atâția ani în care doar am visat la asta, eram mai mult decât pregătită să devin adult și să-mi remodelez și să-mi decorez casa de vis *reală*, chiar dacă la o scară *ceva* mai mică.

În cele din urmă a venit și ziua, deși, recunosc, nu în cele mai fericite circumstanțe. În 2004, casa noastră a fost grav afectată de uraganul Charley. După aceea, eu și soțul meu, Chuck, am decis să facem niște lucrări majore de renovare, pe lângă reparațiile necesare în urma devastării făcute de uragan. Chuck – stâlpul financiar al familiei noastre – a insistat să plătim numerar. După ce am folosit banii din asigurare pentru repararea acoperișului și înlocuirea geamurilor sparte, am început să economisim pentru a remodela interiorul.

În timp ce eu așteptam cu (nu prea multă) răbdare, adunam idei. Petreceam iarăși ore salivând peste reviste și cataloage, decupam poze cu tot ce-mi plăcea, cu toate lucrurile fără de care știam că nu puteam să trăiesc, cu tot ce știam că m-ar fi făcut fericită.

Exact cum plănuiam când eram mică, în casa visurilor mele de adult viața urma să fie perfectă.

După ceea ce mi s-a părut a fi o veșnicie, marele moment a sosit, în cele din urmă, și mult-așteptatul nostru proiect de remodelare a început. Au apărut straturi de vopsea proaspătă și ziduri

noi, o bibliotecă proprie, dulapuri personalizate cu rafturi mobile, blaturi de granit, podele din lemn masiv și din piatră, perdele noi superbe, covoare, mobilier și accesorii. Dar apoi, înainte să ne dăm seama, proiectele au fost gata, iar banii pe care îi puseseam deoparte au dispărut complet.

Doar că eu nu mă mai puteam opri.

La fel ca în jocul meu din copilărie, dezamăgirea era aproape insuportabilă. Investisem tot acest timp, bani și energie pentru a-mi crea casa perfectă, la care visasem întotdeauna, și totuși, viața mea era departe de a fi perfectă. Încă mă simțeam neîmplinită. Nesatisfăcută. Nemulțumită. Încă râvneam la mai mult.

Drept urmare?! Am continuat să cumpăr. Plictisită și agitată, mă duceam la Target, Pottery Barn sau Williams-Sonoma, mereu în căutare de altceva pentru a umple golul. Iar și iar mă îndrăgosteam de vreun fleac sau altul: perna decorativă perfectă, viu-colorată, rama foto lucioasă sau cana de cafea din lut sau un alt mop semi-automat care mi-ar fi economisit timp.

Adevărul e că întotdeauna făcusem un pic cam multe cumpărături, dar de data asta era altceva. Inima începea să-mi bată cu putere și simțeam un puseu de adrenalină când puneam produsul în coșul de cumpărături, știind – știind sigur – că asta-mi lipsea! *Acesta* era produsul care avea să-mi schimbe viața, care avea să mă facă să exult și care să-mi aducă fericire, perfecțiune și mulțumire. *Acest* lucru m-ar fi lăsat, în cele din urmă, satisfăcută.

Puseul era apoi înlocuit cu groază și regret când ieșeam pe ușă, cu brațele din nou pline de plase de cumpărături și vedeam privirea lui Chuck – un amestec de furie, dezamăgire și chiar puțină teamă. „Oprește-te odată!” striga el. „E de-ajuns! N-avem nevoie de lucrul ăsta. Nu mai poți continua așa!” Nu puteam să admit că avea dreptate, chiar dacă în adâncul meu știam că am o problemă. Nu reușeam să găsesc o cale să-l fac să înțeleagă că cel mai mult voiam, de fapt, să mă simt împlinită. Așa că, în schimb,

ticseam casa noastră cu lucruri. Nu e de mirare că certurile au devenit tot mai urâte și mai furioase, până într-o zi când amândoi ne-am decis că ne săturaserăm. Ceva trebuia să se schimbe.

Mai mult nu e niciodată destul

Ideea aceasta, că mai multe *lucruri* ne vor face fericiți, n-o aveam doar eu. Dimpotrivă, acest mesaj e întărit mereu în societatea noastră bazată pe consum. Există o șoaptă de substrat în fiecare reclamă de la televizor, în fiecare panou publicitar, în fiecare revistă care ne necăjește, ne ispitește și ne amăgește:

Dacă așa arată casa ta, vei fi satisfăcută.

Dacă vei conduce mașina asta, vei avea succes.

Dacă vei folosi acest machiaj, vei fi frumoasă.

Dacă vei purta aceste haine, vei fi invidiată.

Dacă utilizezi această tabletă, vei fi organizată.

Dacă vei mânca această mâncare, vei fi slabă.

Dacă va avea această jucărie, copilul tău va fi mulțumit.

Acesta e lucrul care îți va schimba viața.

Acesta e lucrul care te va face să te simți completă.

Vedem reclamele, citim revistele și blogurile, și chiar petrecem ore absorbiți de imaginile uimitor de perfecte de pe Pinterest. Vedem viețile pline de eleganță, de extravaganță ale celebrităților și vedetelor de televiziune, glorificate și immortalizate în reviste săptămânale și la televizor.

Auzim șoaptele în timp ce urmărim cum toți din jurul nostru își umplu viețile cu lucruri mai frumoase și mai bune decât avem noi în prezent. Vrem case mai mari, mașini mai bune, telefoane noi, mai multe accesorii și haine, pantofi, jucării, gadgeturi și orice altceva decidem că ne va duce spre o Viață bună.

Dar asta nu se întâmplă niciodată. Șoaptele sunt o minciună. Veniți mai aproape, prietenele mele, pentru că am ceva să vă spun: Viața bună nu e ce credem noi.

Vezi tu, lucrurile în sine nu sunt ceva rău. Cu toții avem nevoie de un loc unde să stăm, de haine de purtat și hrană de mâncat. Cred că e-n regulă – chiar natural – să ne dorim ca hainele și casa noastră să fie frumoase, să ne reflecte personalitatea și stilul. Banii și posesiunile nu sunt neapărat dăunătoare sau distructive în sine. Totuși, goana după acestea poate fi.

Biblia ne avertizează iar și iar legat de acest fenomen:

„Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale.”

LUCA 12:15

„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: <Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi>.”

EVREI 13:5

„Nicio slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.”

LUCA 16:13

Obişnuiam să cred ca aceste versete se aplicau doar celor care *chiar* erau bogați. În mintea mea, eu scăpam de obligație. *Păcat de cei bogați*, mă gândeam. *N-au noroc*. Nu mi-a trecut prin minte că Biblia nu-i avertiza *pe ei*; ci mă avertiza *pe mine*. Pentru că, deși nu eram bogată, voiam să trăiesc ca și cum aș fi fost. Voiam

cele mai bune lucruri și, chiar dacă nu mi le permiteam pe cele mai bune, cu siguranță îmi *doream* să mi le pot permite.

În *Timotei 6:9-10*, Apostolul Pavel scrie: „Aceia care *vor* să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, *care au umblat după ea*, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri” (sublinierea îmi aparține).

Nu bogăția – sau lucrurile – ne omoară; ci dorința, jindul, pof-ta absolut nesățioasă pentru avere, posesiuni, putere și statut ne cuceresc în cele din urmă inimile și mințile, nemailăsând loc pen-tru mare lucru. Dacă ne permitem sau nu e total irelevant. Nu contează decât dorința inimii tale. Indiferent de mesajul „nicioda-tă nu-i destul” pe care vrea să ni-l transmită societatea, o viață irosită de dorința de a avea întotdeauna mai mult *nu* e Viață bună.

În căutarea Vieții bune

Vremurile disperate cer măsuri disperate. După renovarea casei noastre, întrucât cheltuielile mi-au scăpat total de sub control, eu și soțul meu am ajuns literalmente în pragul divorțului. Epuizată de toate certurile și cu adevărat dispusă să fac *orice* pentru a-mi salva căsnicia, am fost de acord să încerc ceva nou. Am stabilit conturi bancare separate și un buget strict, și am fost de acord cu ce a fost, în esență, o alocație din partea soțului meu. Aveam să primesc o sumă fixă de bani în fiecare lună pentru alimente, hai-ne, produse de uz casnic, și când îi epuizam, îi epuizam. N-aveam altă alegere decât să nu mai cheltui.

Adică n-aveam de ales decât să nu mai cheltui *atât de mult*.

Panicată la gândul de a renunța la ce devenise o nevoie de neoprit de a cumpăra lucruri, mi-am dat seama repede că puteam

să-mi măresc cu mult bugetul dacă economiseam din banii pentru alimente. Am învățat cum să folosesc cupoanele și am reușit să-mi reduc bonul fiscal lunar pe alimente de la o mie de dolari la aproximativ două sute de dolari, păstrând suma suplimentară de opt sute de dolari pentru a o cheltui lunar pe toate acele *lucruri, lucrurile* frumoase de care încă mai credeam că am nevoie.

Apoi, am început să caut modalități să-mi măresc bugetul și mai mult, cercetând standurile cu produse în lichidare de stoc și profitând de mai multe ori pe zi de ofertele-fulger de pe Amazon.

Mi-am canalizat pasiunea nou-dobândită pentru utilizarea cupoanelor, economisirea banilor și căutarea ofertelor într-un blog pe care l-am denumit *Trăiește bine, cheltuiește mai puțin*. Sloganul meu inițial pentru blog a fost „Aventura de a găsi stilul și luxul într-un anumit buget”, iar în prima frază din introducere spuneam: „Îmi plac lucrurile frumoase. Soțul meu urăște prețul de pe etichetă”.

Scopul meu era pur și simplu acela de a-mi mări bugetul, ca să pot cumpăra toate lucrurile pe care le doream. Nu exista niciun scop nobil mai mare. Dimpotrivă, pentru mine era un simplu calcul: cu cât cheltuiau mai puțin pe alimente, cu atât aveam mai mult de cheltuit pe pantofi (și pe orice altceva). Încă îmi doream atât de *multe*, atât de multe lucruri frumoase *așteptau* să le iau acasă. Am început să caut chilipiruri și am devenit expertă în găsirea ofertelor incredibile pentru alimente, haine și alte bunuri de uz casnic, dar încă făceam cumpărături, încă achiziționam, încă încercam să-mi umplu acel gol.

Din punct de vedere financiar, obligația de a mă încadra într-o alocație strictă a făcut o diferență uriașă pentru bugetul familiei noastre. Cel puțin nu-i mai scufundam pe toți din cauza cheltuielilor mele. Dar încă îi copleșeam pe toți cu lucruri de care n-aveam nevoie.

În cele din urmă, totuși, pe măsură ce continuam să scriu despre economisirea banilor și despre cum căutam să fiu o gospodină

mai bună, toate lucrurile astea pe care le aduceam începeau să mi se pară opresive. În ciuda reducerilor mari, afacerilor „mari”, eram copleșită de lucruri de care n-aveam nevoie și pe care nici măcar nu mi le doream. Totuși, nu eram prea sigură cum să mă *opresc* din a-mi dori asta.

Am început să caut și să tânjesc după un alt fel de viață pentru mine și pentru familia mea, unul care să nu se definească prin ce avem, ci prin *cine suntem*. Am început o nouă căutare a Vieții bune.

Nu e vorba doar despre bani

Dorința nesățioasă de a avea mai mult e o boală care pătrunde în fiecare fibră a ființei noastre. Supraconsumul și satisfacerea necontrolată a *oricăror* dorințe – fie că vorbim de mâncare, alcool, droguri sau posesiuni – ne vor distruge, în cele din urmă. Cheltuielul în exces și dorința de a avea *mai mult* sunt dependențe ca oricare altele, care trebuie temperate ca să putem supraviețui. *Trebuie să învățăm să ne controlăm iubirea pentru bani, sau ea ne va controla pe noi.*

A-ți dezvolta disciplina de a controla cheltuielile, de a consuma mai puțin, de a te încadra într-un buget anume sau de a economisi pentru viitor sunt obiceiuri care nu vor face altceva decât să se reverse asupra fiecărui aspect din viața ta. Similar, nu poți avea o viață cu adevărat productivă, mulțumită și plină de bucurie dacă finanțele tale sunt un haos. O viață bună și stabilitatea financiară merg mână-n mână.

Nu contează dacă abia reușim să ne descurcăm cu banii sau dacă avem mai mulți bani decât știm ce să facem cu ei, deși cei mai mulți dintre noi se află undeva între aceste două extreme. Descoperirea Vieții bune nu înseamnă doar să învățăm să cheltuim mai puțin, ci și să transformăm dorințele propriei inimi,

schimbându-ne prioritățile de la a dori și a spera să avem ce e mai bun în lumea asta la a dori din străfundurile inimii să acumulăm un alt fel de comoară.

Adu-ți aminte cuvintele Apostolului Pavel: „Aceia care *vor* să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț, și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani e rădăcina tuturor relelor; și unii, *care au umblat după aceasta*, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri”.

Dar capitolul acesta vorbește despre ceva mai mult de-atât. Este vorba despre chemarea de a porni pe o cale diferită:

„Iar voi, bărbați și femei întru Dumnezeu, fugiți de aceste lucruri și căutați neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptați-vă lupta cea bună a credinței; apucați viața veșnică la care ați fost chemați și pentru care ați făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori. Îndemnați pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Îndemnați-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie *pentru ca să apuce adevărata viață*.”

1 TIMOTEI 6:11-12, 17-19

(Versetele cu italice îmi aparțin, iar unele versete sunt parafrazate).

Asta, prietenele mele, e Viața bună. Să nu cădeți în capcana de a vă defini valoarea vieții prin ce aveți sau ce ați dori să aveți, în loc de prin *cine sunteți*. Poate că nu-ți dai seama de asta în totalitate, dar ești copilul unui Tată răbdător, iubitor și iertător. Ești chemată spre a-l sluji pe El și *doar pe El*, și ești – crezi sau nu – mântuită de o grație uimitoare, infailibilă și complet nemeritată, căreia nu-i pasă cât de mare e casa ta, ce conduci sau ce porți.

Rugă pentru schimbare

Propria mea transformare dintr-o dependentă de cumpărături într-un expert în „economisirea banilor” nu s-a produs peste noapte, nu e nici măcar aproape să se fi finalizat. Nu m-am trezit într-o dimineață declarând: *Astăzi nu-mi mai pasă de lucrurile din această lume. Astăzi nu mai cumpăr, nu mai tânjesc și nu mai încerc să-mi umplu viața cu lucruri care nu satisfac.*

O, nu!

Deși poate asta a fost experiența altora – poate chiar a ta –, pentru mine a fost un proces lent și adesea dureros. Am descoperit că transformarea unei vieți întregi de consum, în timp ce restul lumii încă urla la mine să continui să cheltuiesc în neștire, nu apare fără o muncă grea, fără o introspecție serioasă și fără multe, multe rugăciuni pline de intenție. Mă rugam cu fervoare lui Dumnezeu, în mod frecvent, să mă schimbe, să mă conducă unde voia *El* să merg și să mă scape de dorința pentru lucrurile din lumea aceasta. Încă spun rugăciunea asta.

E o rugăciune înspăimântătoare, pentru că, sincer, *iubesc* lucrurile din lumea asta. Nu sunt nerăbdătoare să renunț la frumoasa mea casă cu decorațiuni frumoase, cu blaturi din granit și lenjerie de pat cu șase sute de fire. N-am nimic împotrivă să acumulez comori în rai, dar eu tot vreau să conduc o mașină frumoasă, să port haine frumoase și să continui să-mi pun de pe ultimul model de iPhone, pe Instagram, toate momentele demne de rețelele de socializare.

Când am început să spun această rugăciune, țelurile mele mai puțin nobile presupuneau să fac suficienți bani cât să zbor la clasa I – sau, chiar mai bine, să zbor într-un avion privat – decât să mă mulțumesc cu clasa a II-a. Voiam să-mi permit un asistent personal cu normă întreagă, care să se ocupe de toate sarcinile mărunte de zi cu zi pe care deseori le uram. Îmi doream un dulap plin cu

rochii de firmă și accesorii alese inteligent. Tânjeam după o casă mare, un decorator care s-o mobileze și o menajeră care să locuiască la noi pentru a face curățenie. Îmi doream stilul de viață al celebrităților pe care le vedeam la televizor. Îmi doream să fiu bogată. Îmi doream să *fiu* cineva. Îmi doream să *reuşesc*.

În cele din urmă, insatisfacția profundă pe care o simțeam în inima mea îmi spunea că nu căutam ce trebuie. Deja aveam atât de mult și tot mă simțeam goală pe dinăuntru! Tânjeam să mă simt împlinită. Dar acumularea tot mai multor lucruri nu mă umplea. Tot mă simțeam goală. Așa că am început să mă rog.

Deși vreau să cred că această carte îți poate schimba viața, realitatea e că *adevărata* schimbare va veni numai prin rugăciune. Capitolele următoare ale acestei cărți vor conține mai multe ponturi practice decât vei ști, probabil, ce să faci cu ele. Vom vorbi despre alegerea mulțumirii, despre cum să-ți găsești punctul optim, despre cum să-ți stabilești țeluri, cum să devii mai disciplinată, cum să-ți eliberezi viața de dezordine, să-ți stabilești un buget, să economisești mai mulți bani pentru mâncare, să-ți păstrezi casa curată, să înveți să apreciezi tot ce banii *nu* pot să cumpere. Sper din inimă că acele idei te vor ajuta și te vor încuraja să duci o viață mai simplă, mai fericită și mai productivă. Dar îți pot spune de acum că nimic din această carte nu va avea nicio însemnătate fără o rugăciune continuă, din toată inima și plină de *pasiune*.

În *Marcu 11:24*, Iisus le-a spus discipolilor Săi: „De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea”. În *Filipeni 4:6-7*, Apostolul Pavel scrie: „Nu vă împovărați cu nicio grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus”.

Biblia e foarte clară în privința aceasta: dacă ne rugăm lui Dumnezeu să ne schimbe inimile, *Dumnezeu ne va răspunde*.

Inimile noastre se vor schimba. În *Epistola către Romani* a Sfântului Apostol Pavel 12:2 se spune: „Și să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (sublinierea îmi aparține).

Definiția vieții bune

Pe durata călătoriei mele de ani de zile, în timp ce-mi continuam rugăciunea de fiecare zi, prioritățile și țelurile din viață au început încet să mi se schimbe. Acum tânjesc după un nou tip de bogăție, o bogăție care provine doar din deplinătatea întru Iisus.

Pe măsură ce viața trecea, mi-am dat seama și că vechiul meu slogan de pe blog, „Aventura de a găsi stilul și luxul într-un anumit buget”, nu se mai potrivea căutării mele. Nu e vorba că nu mă mai bucur de lucrurile de bun-gust sau de un mic dezmăț din când în când – cine n-o face? –, dar țelul meu final nu mai e o viață plină de lucruri frumoase.

În schimb, vreau să găsesc acea Viață bună definită atât de frumos în *Epistola I către Timotei*. Vreau să caut dreptatea, evlavia, credința, iubirea, răbdarea și blândețea. Vreau să duc lupta cea bună a credinței. Vreau să iau în primire viața veșnică spre care am fost chemată. Nu vreau să fiu arogantă sau să-mi pun speranța în avere, care e atât de incertă, ci să-mi pun speranța în Dumnezeu, care ne oferă din belșug totul pentru plăcerea noastră. Vreau să fac bine, să am bogăția mea de fapte bune și să fiu generoasă și dispusă să împart cu ceilalți. Astfel, îmi voi aduna comoara care va fi o fundație solidă pentru timpul ce va veni, *ca să dobândesc, cu adevărat, viața veșnică*.

Viața bună pentru mine e aceasta: o viață bogată în credință, familie, prieteni și creativitate. Este o viață plină de bogăția pe care Dumnezeu are să ne-o ofere; o viață petrecută clădind

comori în rai și nu aici, pe pământ. Nu este o viață a trândăviei și a lăcomiei, ci una a disciplinei, a trudei și a introspecției. Poate că nu e întotdeauna ușoară sau confortabilă, dar e abundentă și complet sigură întru Hristos.

Aceasta este viața pe care doresc să o trăiesc. Vrei și tu să mi te alături?

PROVOCARE: Definește-ți viața bună

Cum consideri că te afectează accentul pe care societatea îl pune pe avere, succes și posesiuni? Te regăsești deseori tânjind după lucruri mai bune și mai frumoase? Țelurile din viața ta și aspirațiile tale se bazează pe definiția pe care societatea o dă succesului?

Identifică orice schimbări pe care ai nevoie să le faci în dorințele și motivațiile cele mai profunde ale inimii tale. Așterne-le pe hârtie și dedică-ți timp în fiecare zi să te rogi pentru transformare. Dumnezeu îți va schimba inima: nu trebuie decât să ceri.

Mulțumirea este o alegere

„Mulțumirea de sine îi face bogați pe cei săraci, nemulțumirea îi face săraci pe cei bogați.”

Benjamin Franklin

„Și, în adevăr, evlavia este mare câștig, dar atunci când ea se îndeștulează cu ce are. Pentru că noi n-am adus nimic în lume, tot așa cum nici nu putem să scoatem ceva din ea afară; Ci, având hrană și îmbrăcăminte, cu acestea vom fi îndeștulați.”

1 Timotei 6:6-8

„Cea mai mare parte a fericirii sau nefericirii noastre depinde de propria dispoziție, și nu de situația în care ne găsim.”

Martha Washington

Văd asta atât de clar la fiica mea cea mare – acel jind constant, acea dorință și acea nevoie permanentă de ceva mai mult! De cum obține ce-și dorește, deja e cu ochii pe următorul lucru, tânjind mereu după altceva, care nu-i e la îndemână. Pare incapabilă să se bucure pur și simplu de moment, să aprecieze ce are, în loc să se îngrijoreze pentru ce-i lipsește. Nevoia ei nesățioasă de ceva mai mult mă sperie uneori.

Și totuși.

Ne sărbătorim aniversarea la restaurantul nostru preferat. E un local în stil vechi, specific regiunii Florida, adâncit în tradiție, cu chelneri în smoching, fețe de masă albe și flori proaspete, un loc unde fructele de mare sunt aduse proaspete în fiecare zi și unde a lua masa este un eveniment, nu doar o experiență. Vine mâncarea și îmi iau furculița ca să gust meniul meu pasta primăvera. E uimitor, dar abia gust aromele delicat echilibrate și sosul specific de cremă de lămâie, că sunt deja cu ochii pe desertul din meniul din fața mea, visând la tarta caldă cu specific sudic, cu praline și nuci pecan, pe care am de gând s-o comand după aceea. Apoi văd ce a ales soțul meu – somon la grătar, cu crustă din ierburi și miere. Arată incredibil, e proaspăt și perfect crocant, și-mi dau seama că e în al nouălea cer, savurând fiecare îmbucătură. Mă uit cu melancolie în farfuria lui, sperând că va împărți cu mine.

De ce oare n-am comandat asta?

Îmi deschid dulapul și mă holbez cinci minute la ce variante am, degustată și descurajată de ce văd. *N-am cu ce să mă îmbrac!*

strig. *Tot ce am în dulap e urât!* Soțul meu nu e mișcat și îmi aruncă o privire de exasperare care nu poate să vină decât de la un om care a trecut prin asta de multe, multe ori înainte. Încerc din nou. În plus, toate mă fac *să par grasă!* El încearcă să se înțeleagă cu mine, ceea ce, o știm amândoi, nu se va termina bine, dar pare că nu se poate abține. *N-ai comandat săptămâna trecută două perechi noi de blugi? Și cizme noi? Și ți-ai mai cumpărat și câteva maiouri noi de la Anthropologie acum câteva săptămâni!* Știu că are dreptate, dar n-o pot explica.

Ce tot caut?

Sunt plină de pete de vopsea de la ultimul proiect de decorare a casei, transformarea camerei de oaspeți — care devenise o magazie — într-o cameră de familie mult mai funcțională. Este o surpriză pentru soțul meu, care a fost plecat din oraș într-o călătorie de afaceri, și ultimele patru zile au fost o vâltoare neconținută de planificări, proiecte și achiziții. Podeaua e nouă, rafturile sunt noi și mobilierul e nou, și e un spațiu care corespunde, în sfârșit, viziunii noastre. Cu toate astea, sunt epuizată. Oare îi va plăcea? Acele emisiuni televizate despre decorările surpriză le fac să pară mult mai distractive la televizor. Eu și fetele îl așteptăm emoționate pe tati, să ajungă acasă, și exact când auzim în cele din urmă ușa, stau ca pe ace. Nu trebuia să-mi fac griji. „E uimitor”, spune el. „Îmi place la nebunie!” Apoi subliniază ceva ce eu nu luasem în considerare. „Îți dai seama că asta înseamnă că am terminat, în cele din urmă, toate camerele din casă?” Clatin din cap. *O, nu, sunt încă multe de făcut. Nu se poate să fi terminat deja!*

Când voi termina?

Nu mă simt bine, așa că petrec dimineața în pat, hotărâtă s-o iau ușor și să recuperez lectura tuturor revistelor mele. Așezată confortabil sub cuverturi, sunt înconjurată de numerele de acum trei luni ale revistelor mele favorite – *House Beautiful* (Casă frumoasă), *Better Homes and Gardens* (Case și grădini mai bune), *Martha Stewart Living* (Să trăim în stilul Marthei Stewart), *Real*

Simple (Foarte ușor) și *Southern Living* (Trai sudist), împreună cu cele mai recente numere din *People* și *US Weekly*. Capul începe să mi se învârtă pe măsură ce mă supraîncarc cu idei pentru înfrumusețarea casei și a bucătăriei, a meniului și a garderobei. Dintr-odată mă cuprinde dorul de a avea o casă care arată mai uniform și o bucătărie profesională plină de gadgeturi, unde să nu fac altceva decât să gătesc toată ziua. Citesc cele mai recente bârfe de la Hollywood și mă întreb de ce nu pot fi mai slabă sau mai frumoasă, sau de ce nu pot să arăt numai bună de fotografiat, aterizând pe aeroportul din Los Angeles, LAX, după un zbor de douăsprezece ore. Așa că pun revistele deoparte și, în schimb, încep să dau scroll pe Facebook, unde văd că o prietenă tocmai și-a renovat baia și alta adună ouăle ecologice de la propriile păsări, dintr-un coteț de firmă. Prima mai face un copil, în timp ce a doua tocmai a postat fotografii din vacanța recentă în Tahiti. Arată bronzată, fericită și slabă în bikiniul ei mic și drăguț, și, încercând din greu să n-o urăsc, mă simt pur și simplu inadecvată.

De ce viața mea nu poate fi așa?

Ar trebui să scriu dar, în schimb, îmi petrec după-amiaza cercetând blogurile mele preferate. Cartea acesteia tocmai a ajuns pe lista de bestselleruri *New York Times*, în timp ce alta a ajuns la două sute de mii de admiratori pe Facebook. O alta a apărut recent la emisiunea *Today*, după ce postarea sa hilară-dar-pătrunzătoare despre greutățile maternității a devenit virală. Încep să mă îndoiesc de propria valoare, în timp ce compar succesul lor cu al meu. Am uitat repede că săptămâna trecută am cunoscut propriul triumf profesional; în schimb, în clipa în care ajung la un punct crucial, deja năzuiesc spre următorul. Mai e doar un pas pe drumul spre... ei bine, spre ce anume nu știu nici eu. Îmi spun că voi ști când voi ajunge acolo.

Când voi ști că am ajuns?

Copiii noștri sunt atât de des o reflecție onestă a noastră, și știu că nemulțumirea pe care o recunosc la fiica mea și de care

mi-e teamă că există în ea e prezentă deplin în viața mea de zi cu zi. De prea multe ori mă regăsesc prinsă în căutarea dorinței de ceva nou, în capcana de a crede că *acolo* e mai bine decât *aici*, de a-mi spune că nu sunt satisfăcută pentru că nu am X sau pentru că n-am reușit să fac Y. Acestea sunt minciunile familiare care continuă să se strecoare înapoi, iar și iar.

Nu cred că sunt singura. Acestea sunt aceleași minciuni împotriva cărora trebuie să ne revoltăm cu toții și împotriva cărora trebuie să luptăm activ. A-ți înfrânge minciunile este o decizie conștientă, una care necesită efort zilnic, insistență și bunătate. E o luptă pe care trebuie s-o câștigăm cu bună știință; trebuie să *alegem* mulțumirea.

Ușor de spus, greu de făcut.

Trebuie să recunosc că uneori simt că întreaga lume nu este altceva decât o reclamă imensă, care conspiră să ne spună că încă n-avem ce e necesar pentru fericire sau succes. Între televizor, cărți, rețele de socializare, reviste, panouri publicitare, chiar și mesajele pe care le primim de la prieteni și familie, e practic imposibil să scăpăm de presiunea de a avea mai mult, de a face mai mult sau de a fi mai mult. Mare parte din acest mesaj implică să ne umplem viețile cu lucruri, promovând ideea că acele lucruri ne vor face fericiți. Uneori e doar un mesaj motivațional, care ne spune, pur și simplu, că trebuie să fim mai buni. Oricum, ideea că ce avem și cine suntem e destul este promovată rareori – sau aproape niciodată. Mulțumirea, pur și simplu, nu vinde.

Așadar, cum să *alegem* mulțumirea dacă simțim că viața pare să ne arunce numai modalități de a ne simți nepotrivit? Cum găsim împlinirea în ce avem, când sunt atât de dureros de evidente cele ce încă ne lipsesc? Cum putem alege să fim satisfăcuți, când jindul nostru după ce nu avem pare atât de nesățios?

Să știi ce contează cel mai mult

Singura soluție reală este să schimbăm mesajul pe care-l trimitem creierului. Începem prin a ne da seama de propriile priorități. Dacă nu ne clarificăm ce e cel mai important în viețile noastre, este ușor să fim purtați pe val de orice ne iese în cale. Fără o foaie precisă de parcurs, care să ne ghideze în a ști exact ce contează cel mai mult, e aproape imposibil să combatem ideea că ceva nou este cumva mai bun decât ce avem deja.

Ce s-ar întâmpla în condițiile în care chiar ne-am face timp să ne așternem pe hârtie prioritățile actuale? Cum ni s-ar schimba perspectiva dacă ne-am lua doar câteva momente pentru a hotărî ce ne dorim cel mai mult de la viață? Ar include listele noastre să avem case mai mari, haine mai bune, mașini mai frumoase sau ultimele gadgeturi tehnologice? Aspirațiile noastre cele mai înalte chiar includ să avem mai multe *lucruri*?

Ce s-ar întâmpla dacă am merge și mai departe și ne-am pune următoarea întrebare:

Dacă ar fi să mor mâine, pentru ce m-ar ține minte lumea?

Nu știi tu cum ești, dar eu cu siguranță nu doresc ca prietenii și familia mea să-și amintească de mine pentru colecția mea mortală de pantofi, pentru casa mea perfect decorată, pentru minunatele petreceri pe care le organizam sau pentru mâncărurile delicioase pe care le găteam. Cu siguranță nu doresc ca ei să privească în trecutul meu și să se gândească: *Era atât de absorbită de sine!* Sau: *N-a făcut nimic să-i ajute pe alții.* Sau: *Uau, a avut o grămadă de lucruri de care n-avea nevoie, nu glumă!*

Biblia ne spune să ne adunăm comori în ceruri – *căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta* *. Ne este mult mai ușor să ne stabilim prioritățile și să hotărâm ce contează cel mai mult dacă ne amintim care e scopul nostru ultim. De fapt, Biblia e

* Matei 6:21 (n. red.)

destul de clară când vine vorba să ne informeze care ar trebui să ne fie prioritățile:

„Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege.”

GALATENI 5:22-23

„Îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi. Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii.”

COLOSENI 3:12-14

„Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul.”

FILIPENI 4:8

„Dragostea să fie nefățarnică. Urâți răul, alipiți-vă de bine. În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate.”

ROMANI 12:9-10

Observați vreo temă recurentă aici? Suntem foarte clar îndemnați să ducem o viață de iubire, bucurie și pace. Să practicăm bunătatea și răbdarea, blândețea și autocontrolul. Să slujim cu compasiune și umilință. Nu există aici nimic legat de a avea ce e mai bun sau de a lua cât putem de mult, nici chiar despre a fi în formă sau frumoși, sau îmbrăcați la patru ace.

E atât de ușor să fim prinși în capcana de a ne dori ce vedem în jurul nostru! De fapt, doar câteva minute în care dai scroll pe Pinterest îți vor dezvălui cât de multe nu ai. Necesită un efort real să tânjești în mod activ după lucruri intangibile și să-ți dorești cu adevărat ceva ce nu poți vedea, atinge sau simți. Dar când începem să ne privim cu adevărat viața prin prisma eternității – chiar și pentru câteva minute –, în loc de prin prisma a ce dorim *chiar acum*, deodată nu mai pare atât de important să ai o garderobă de firmă, o casă mai mare sau o bucătărie mai frumoasă.

Îmblânzirea monstrului cu ochii verzi*

Bineînțeles că stabilirea propriilor priorități este doar primul pas. Ca ființe umane, realitatea e că, deși știm la ce *ar trebui* să aspirăm, continuăm să fim purtați de valul ispitelor de fiecare zi. Oricât de mult am avea, e ușor să vedem ce face, ce este sau ce are altcineva și să ne dorim dintr-odată acel ceva pentru noi înșine. Acel monstru cu ochii verzi trăiește în fiecare dintre noi.

Fiind scriitoare, sunt mereu ispitită să mă compar cu alții din domeniul meu. Văd că îi merge bine unui alt scriitor și mă gândesc: *De ce sunt ei mult mai buni decât mine?* Mi se întâmplă să citesc un articol incitant sau pătrunzător și să mă întreb: *Eu de ce n-am putut să mă gândesc la asta?* Dar nu mă opresc aici. Încep să mă îndoiesc de tot ce fac, sunt nesigură de propria cale, de propria mulțumire, de propria valoare. Deodată, tot ce scriu e un gunoi și aş putea foarte bine să renunț cu totul.

Poate că ispita de a te compara ar putea părea diferită de a mea, dar sunt șanse ca aceasta să te facă să te simți la fel de inadcvată. Poate că sunt celelalte femei de la cursul de studii biblice.

* Trimitere la tragedia lui William Shakespeare, *Othello*, Actul III, Scena III: „Ferește-te de gelozie, doamne! E monstrul cu ochi verzi ce-și plăsmuiește singur hrana” (n. red.)

Întotdeauna par atât de stăpâne pe situație! Întotdeauna citesc toată cartea la timp și vin pregătite cu o listă întreagă de întrebări incitante și perspective inteligente. Tu, pe de altă parte, sfârșești, de obicei, prin a-ți face timp să citești doar primele două sau trei capitole și prin a te baza, în schimb, pe recenzii detaliate găsite pe Amazon.com, pentru a avea măcar o vagă înțelegere a temei. Mare parte a serii te rogi frenetic să nu se deranjeze nimeni să-ți ceară opinia și în fiecare lună te întrebi de ce pare că nu te poți aduna.

Sau poate te pomenești că invidiezi viața aparent fermecătoare a surorii tale mai mari. Mai demult era atât de dulce, atât de *normală*, și acum, de fiecare dată când vă întâlniți la o cafea, are ceva nou cu care să se laude, fie că soțul ei a devenit asociat în cadrul firmei, fie excursia-surpriză de weekend la New York, noul ei Audi sau inelul cu diamant strălucitor de două carate de pe degetul ei! Te chinui să nu-ți dai ochii peste cap în timp ce sporovăiește la nesfârșit despre cât de greu e să găsești o bonă sau despre ultima dramă de la clubul country și ai nevoie până și de ultima picătură de voință de care ești capabilă ca să nu urli: *Astea nu sunt probleme reale!* Și totuși, nu te poți abține să nu-ți dorești măcar puțin din ce are ea.

Poate că celelalte mame din cercul tău de prietene te fac să simți că nu prea te ridici la nivelul așteptărilor. Una dintre ele are o răbdare de sfântă și niciodată nu rostește vreun cuvânt răutăcios despre altcineva. Întreaga față i se luminează în preajma copiilor ei, în timp ce stă pe podea și se joacă Lego cu ei, de parcă nimic n-ar fi mai interesant pe lume. Ți-ai dori să poți surprinde și tu măcar puțin din entuziasmul ei. O altă mamă aleargă opt kilometri în fiecare dimineață, nu mănâncă decât salate și are un corp perfect ca să reflecte asta. Hainele ei stilate și fustele scurte îi dezvăluie picioarele lungi și mușchii tonificați. Ți-ai dori și tu să ai timpul sau energia să investești în a arăta atât de bine. O altă mamă se îndreaptă rapid spre succes, după ce a fost promovată pentru a treia oară în acest an. Pare cu adevărat fericită și

entuziasmată de munca ei, și, după fiecare conversație cu ea, te trezești tânjind după o carieră pe care s-o iubești cu adevărat.

Oriunde ar lovi insatisfacția sau oriunde simțim că nu ne ridicăm la nivelul așteptărilor, acel monstru cu ochii verzi ne va distruge, dacă îl lăsăm. Adevărata mulțumire nu va fi găsită niciodată dacă privim în afară. Dacă ne luptăm cu dorința de a avea lucrurile pe care le vedem în jurul nostru, trebuie să încetăm să *ne mai uităm*. Trebuie să nu mai citim bloguri sau reviste sau să nu ne mai uităm la emisiuni care ne fac să ne simțim inadecvați. Dacă avem un conflict cu anumiți oameni din viețile noastre care ne aduc la suprafață acea nesiguranță, acel jind, acel monstru, am putea să luăm în considerare o pauză, cel puțin până reușim să ne reducem la tăcere nemulțumirea din inimi.

E important de amintit că succesul sau talentul altuia nu-l neagă pe-al nostru. Similar, averea altcuiva nu ne face viețile mai puțin valoroase. În *Romani 12:6* ni se spune: „avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat”. Doi oameni nu vor păși niciodată pe aceeași cale, și *nimic din ce are altcineva nu ne va împlini dacă noi nu suntem deja împliniți*. Singura noastră misiune este să ne ațintim ochii pe calea noastră, apoi să călcăm pe aceasta cum putem mai bine.

O atitudine de recunoștință

Nemulțumirea se poate strecura atât de rapid în noi, deseori chiar înainte să ne dăm seama că ni se întâmplă! Ceva nu merge exact cum vrem noi și deodată ne dorim ca întreaga lume să fie diferită. Eu văd asta mai ales la copiii mei, care pot fi perfect satisfăcuți într-un moment, după care, imediat, imploră pentru ceva nou. Am constatat că atât pe mine, cât și pe ei, ne ajută să avem conversații zilnice despre binecuvântările din viețile noastre și lucrurile pentru care suntem recunoscători. O numim *Atitudinea noastră de recunoștință*.

În *Filipeni 4:4, 6-7* ni se amintește: „Bucurați-vă pururea întru Domnul! Și iarăși zic: Bucurați-vă! Nu vă împovărați cu nicio grijă, ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre întru Hristos Iisus”.

E ușor să ne aducem grijile și cererile înaintea lui Dumnezeu. Uneori tratăm rugăciunea ca pe un restaurant fast-food, lătrând comanda ca să intrăm, să ieșim și să terminăm odată. *Ăă, bine, în regulă, Doamne... Aș vrea niște bunăvoință, binecuvântări și o porție dublă de răbdare astăzi. O, și ce-ar fi să dai de la tine și puțină vindecare?*

Uităm – sau cel puțin eu uit – că trebuie, de asemenea, să intenționăm să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru ce a făcut în viețile noastre și în viețile celorlalți. Dacă ne facem timp să întocmim conștient o listă cu toate modalitățile specifice prin care am fost binecuvântați, asta nu poate decât să ne ajute perspectiva. O atitudine de continuă recunoștință este cea mai rapidă cale de a alunga bestia cu ochii verzi.

Bineînțeles, în condițiile în care chiar te confrunți cu sentimente de nemulțumire, s-ar putea să nu te simți prea binecuvântat. S-ar putea chiar să n-ai nicio idee de unde să începi.

În cazul acesta, ține cont că:

- Citești cartea de față. Conform UNESCO, 26% din populația adultă a globului este analfabetă și femeile reprezintă două treimi din acest număr. Există o corelație puternică între cele mai sărace țări și cele cu rata cea mai scăzută a alfabetizării. Mai mult decât atât, oameni din multe țări din lume, printre care China, Iran, Siria, Arabia Saudită, Vietnam și Coreea de Nord, au acces foarte limitat la cărți, ziare și internet.* *Cititul este un dar.*

* Committee to Protect Journalists (Comitetul pentru Protecția Jurnaliștilor), *10 Most Censored Countries* (10 dintre cele mai cenzurate țări) <http://cpj.org/reports/2012/05/10-most-censored-countries.php#runners-up> (accesat pe 25 martie 2014).

- Nu ești înfometată. În ultimele douăzeci și patru de ore, probabil ai mâncat cel puțin trei mese complete și sunt șanse să nu fi trăit durerea și epuizarea cauzate de lipsa mâncării sau frica de a nu ști de unde va veni masa următoare. Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură estimează că 870 de milioane de oameni sau aproximativ o optime din populația globului suferă de foamă cronică. De fapt, o treime din copiii din țările în curs de dezvoltare sunt considerați subnutriți și mai mult de jumătate din decesele infantile din fiecare an sunt atribuite nutriției precare.* *Mâncarea este un dar.*
- Ai acces la medicamente. În timp ce dezbaterea asupra asistenței medicale ia amploare la Washington și sunt impuse tot soiul de limite, uneori uităm cât de norocoși suntem să avem măcar o astfel de dezbatere. Nu ne gândim de două ori când vine vorba de antibiotice, vaccinuri, analgezice și servicii prenatale care ne mențin sănătoși. Și totuși, Organizația Mondială a Sănătății estimează că între 1,3 și 2,1 miliarde de oameni din lume nu au acces nici măcar la medicamentele de bază. OMS comunică și că această lipsă a accesului la medicamente e strâns corelată cu speranța scăzută de viață. ** *Accesul la asistență medicală de calitate este un dar.*
- Poți să șofezi. Poate că nu e acel Audi nou-nouț la care ai visat. Poate fi chiar murdar, lovit sau mai vechi, dar dacă

* World Hunger Education Service (Serviciul pentru Educarea asupra Foametei Mondiale), *2013 World Hunger and Poverty Facts and Statistics* (Date și statistici asupra foametei și sărăciei Mondiale în 2013) www.worldhunger.org/articles/Learn/world%20hunger%20facts%2002.htm (accesat pe 25 martie 2014).

** World Health Organization (Organizația Mondială a Sănătății), "Access to Essential Medicines", în *The World Medicine's Situation* („Accesul la medicamente esențiale”, în *Situația mondială a medicinei*), <http://apps.who.int/medicinedocs/en/d/Js6160e/9.html> (accesat pe 25 martie 2014).

deții propriul vehicul ești printre cei 9% dintre norocoșii din lume. * *Transportul este un dar.*

- Ai un loc unde să dormi la noapte. Sunt șanse să ai chiar propriul pat – cu cearșafuri, cuverturi și o pernă. Conform Comisiei Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului, în lume sunt aproximativ o sută de milioane de oameni fără adăpost, inclusiv între șase sute de mii și două milioane și jumătate de oameni fără adăpost chiar aici, în Statele Unite. ** Mai înfricoșător de atât este faptul că unul din trei americani e la un salariu distanță de a rămâne fără adăpost. *** *Un loc pe care să-l numești „acasă” este un dar.*
- Poți să aprinzi lumina. Uneori e dificil să fii recunoscător când ai o factură la lumină de peste o sută de dolari, dar majoritatea ar avea nevoie să petreacă doar o zi sau două fără curent electric pentru a se lecu pe vecie de văicăreli. Îți vine să crezi sau nu, în lume există peste 1,2 miliarde de oameni fără curent electric. **** *Electricitatea este un dar.*

* *What Percentage of the World's Population Own a Car?* (Ce procentaj din populația lumii deține o mașină?) [http:// wiki.answers.com/Q/What_percentage_of_the_world's_population_own_a_car](http://wiki.answers.com/Q/What_percentage_of_the_world's_population_own_a_car) (accesat pe 25 martie 2014).

** Homeless World Cup Foundation (Fundația Cupa Mondială a Oamenilor fără Adăpost), *An Estimated 100 Million People Worldwide Are Homeless* (Aproximativ o sută de milioane de oameni din lume sunt fără adăpost) [www.homelessworldcup.org/content /homelessness-statistics](http://www.homelessworldcup.org/content/homelessness-statistics) (accesat pe 25 martie 2014).

*** Carrie Bay, *Job Loss Could Put One in Three Out of Their Home* (Pierderea slujbei ar putea să lase fără locuință unu din trei proprietari de case), September 30, 2011 (30 septembrie 2011), <http://dsnews.com/job-loss-could-put-one-in-three-homeowners-out-of-their-home-2011-09-30/> (accesat pe 25 martie 2014).

**** Brad Plumer, *Here's Why 1.2 Billion People Still Don't Have Access to Electricity* (Iată de ce 1,2 miliarde de oameni încă nu au acces la electricitate) May 29, 2013 (29 mai 2013), [www.washingtonpost.com/blogs/ wonkblog/wp/2013/05/29/heres-why-1-2-billion- people-still-dont -have-access-to-electricity/](http://www.washingtonpost.com/blogs/wonkblog/wp/2013/05/29/heres-why-1-2-billion-people-still-dont-have-access-to-electricity/) (accesat pe 25 martie 2014).

- Nu ți-e sete. De câte ori pe zi bem un pahar cu apă, folosim toaleta sau ne spălăm pe mâini fără ca măcar o dată să ne gândim de unde vine apa sau unde se duce apoi? Dar adevărul înfricoșător este că 780 de milioane de oameni din lume n-au acces la apă potabilă. Mai trist de atât este faptul că în fiecare an 3,4 milioane de oameni, dintre care mulți copii, mor din cauza bolilor legate de apă. **Apa potabilă este un dar.*

Se petrece o magie ciudată în clipa în care încetăm să ne mai comparăm viețile cu cei pe care îi percepem ca având mai mult și, în schimb, începem să apreciem conștient tot ce avem într-adevăr. Avem tendința să luăm de-a gata toate lucrurile de bază, plictisitoare, dar sunt șanse să fi fost binecuvântați cu daruri pe care mulți nu le au. Când ne deschidem inimile doar cât să vedem binecuvântările care ne-au fost date deja, întreaga noastră viziune asupra lumii se schimbă de la jind la recunoștință copleșitoare și bucurie.

Privește nesiguranța pe dos

Desigur, recunoștința și bucuria sunt adesea trecătoare și atât de ușor înlocuite cu sentimente de îndoială de sine! Acum suntem bine, în clipa următoare suntem chinuiți de nesiguranță. Și, sinceră să fiu, nu cred că dispare vreodată cu adevărat conflictul de a alege mulțumirea în mijlocul inadecvării. Acum ne simțim minunat, în clipa următoare suntem copleșiți, captivi într-un abis în care simțim că oricine altcineva este mai inteligent, mai bun sau are mai mult succes.

Nu cu mult timp în urmă, am călătorit la o conferință unde știam că n-aveam să cunosc pe nimeni dinainte. În secret, sunt

* Water.org Facts (Date Water.org), *Millions Lack Safe Water* (Milioane de oameni n-au apă potabilă), <http://water.org/water-crisis/water-facts/water/> (accesat pe 25 martie 2014).

îngrozită de acest tip de medii sociale, cele care presupun să „mă expun” și să par extravertită și prietenoasă, când în realitate nu vreau decât mă ascund departe, în camera mea de hotel. N-a început bine. Pe măsură ce prima zi se derula și începeam să mă compar cu toți ceilalți din încăperea, care aveau mult mai mult succes, nu puteam decât să simt un ghem de îndoială în stomac.

În cele din urmă, spre sfârșitul zilei, am zărit în cealaltă parte a încăperii o prietenă de-a unei prietene, o femeie pe care n-o știam personal, dar *despre care* auzisem. M-am gândit că mi-ar putea deveni aliată în această mare de oameni care erau clar mai buni decât mine. Era ocupată să stea de vorbă, așa că am stat la masa mea cel puțin cincisprezece minute, încercând să-mi fac curaj s-o salut. În cele din urmă, am inspirat adânc, am traversat încăperea și m-am prezentat cu șovăială, cu stânjenală și efort.

Nu m-a primit cu brațele deschise. În timp ce acum îmi dau seama că propria mea nesiguranță mi-ar fi putut denatura percepția asupra situației, în acel moment n-am simțit decât povara copleșitoare a respingerii și a umilinței de a încerca să mă împrietenesc cu o fată care n-avea niciun interes să-mi întoarcă favoarea. Nu știam cum să scap mai repede și când, în cele din urmă, am ajuns înapoi în camera mea, m-am prăbușit pe pat și am plâns până am adormit.

Dacă ar fi fost măcar de departe o opțiune, cu siguranță m-aș fi urcat în următorul avion spre casă, dar, din păcate, eram blocată. În dimineața următoare, prietena mea, Edie, a sunat să vadă ce fac, știind cât de agitată fusesem în privința călătoriei. „Cum îți merge, dragă?” m-a întrebat ea cu blândețe. „Ai învățat deja ceva?” Încercând să nu plâng din nou, i-am spus că a fost o mare greșeală să vin la conferința asta. „Sunt o ratată”, i-am spus. „Ce caut eu aici? Nu sunt destul de bună pentru asta.”

Deși era plină de înțelegere față de necazul meu, a refuzat să mă lase să fiu copleșită de autocompătimire. În schimb, mi-a spus cu blândețe că abordam total greșit situația. „Te gândești numai la